

Qui ha buidat la piscina?

I ploro, que també sé plorar

Qui ha buidat la piscina? és un text de Jaume Cella, recitat per Mariona Casanovas i interpretat al piano per Jesús Acebedo.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=uWEed_geYolc

Qui ha buidat la piscina? Tan bé que s'hi estava! M'anava bellugant molt a poc a poc. No havia de fer cap esforç, tot i que em cansava. No sé perquè, perquè no feia res, però es veu que no fer res també cansa. Quan estava cansat, escoltava una mena de tam-tam i m'endormiscava i ara? no sé pas on soc, només sé que algú ha buidat la piscina, però no sé qui. I sense el meu permís.

I sento el tam-tam, però una mica més lluny. I noto una pell molt fineta, de paper fi, de vent molt suau, que acarona la meua pell. I quantes paraules sé! Però només sé que les sé jo, perquè encara no he après a parlar cap enfora. Potser la mare també sap que jo les sé. La mare és una piscina, però avui s'ha buidat. I sento una cosa molt estranya. Una mena de crits. Qui deu cridar així? Apa, si soc jo? no tinc piscina, però sé cridar i sé paraules que només jo sé que les sé. I potser la mare.

Doncs crido. I ploro, que també sé plorar. Plorar. Les llàgrimes s'assemblen a l'aigua. Si ploro molt, doncs, tornaré a omplir la piscina. Obro els ulls. Quanta claror! Els torno a tancar. D'això en diem parpellejar, que és una paraula una mica difícil de dir. No tant de pensar. Doncs, parpellejo i vull la piscina. Soc molt cabut i vull la piscina ara mateix.

Ja no crido. Ni ploro. Sento una mena de cosa que m'entra dins. Un panteix. El tam-tam de la mare s'ajunta al meu tam-tam. No tinc fred i la pell que toca la meua pell és suau. De gat. Sí, deu ser de gat, perquè em sembla que els gats tenen la pell suau. Un dia, quan encara estava dins la piscina, vaig sentir el pare que deia: quina pell tan fina que té aquest gat! Vigila que no t'esgarrapi, va contestar la mare.

El meu gat té la pell fina i no esgarrapa, que de gats ja en sé moltes coses. Tenen cua i bigoti. I dos ulls molt brillants, que tot això ho sé perquè el pare ho deia: quin bigoti que té el moixet i com li brillen els ulls! Veig els ulls de la mare, que són com els dels gats, perquè brillen. Els veig lluny, més enllà de la plana on jec.

I dues muntanyes. L'endevino calentones, tovetes, fines també, com la pell dels gats, que ja ho he dit abans, però ara ho repeteixo. La plana és el ventre i joestic damunt la plana i faig molta força amb el coll per aixecar una mica el cap i veure les dues muntanyes, tovetes, calentones i fines. Soc un submarí amb el periscopi ben aixecat... però, qui ha buidat la piscina? Si soc un submarí, necessito l'aigua!

I ara començo a avançar per la plana, per arribar a les muntanyes. Camino? No, encara no en sé. Salto? Encara menys. Repto? Sí, com una sargantana. Quina paraula més llarga! Deu tenir cua. Arrugo la cara com una pansa i faig força i avanço un centímetre. Més força, més arrugues i ara panses i figures i un altre centímetre. I així vaig avançant... fins... fins que... ja soc entre les muntanyes. Me les miro. Hi passejo els dits, que ara són com papallones. Soc una papallona.

Acosto la boca. Faig que els llavis agafin la forma de la punta de la muntanya, d'aquesta muntanya tan toveta, tan calentona i tan fina. I xuclo. I somio llet i mel i un camp ple de roselles i una nit farcida d'estels i una tarda de primavera, quan està a punt de ploure. Una síndria i un meló. I la lluna i el sol, que s'empaiten.

I la mare somriu i el pare somriu. I els avis. I el meu germà somriu i la meva germana. I sento com canta un ocell. Potser també somriu. I jo somric, tot i que encara no en sé si en sé prou de somriure. I xuclo. I soc feliç. I tots som feliços. Però, qui ha buidat la piscina?

Jaume Cela